

Radni naziv:

Luđakova ljubav

I sekvenca-:

Visoki bijeli zid i gore- prozor, malen, malen, s rešetkama. Sunce baca sjenu rešetaka napod sobe. Lijevo dolje na drvenom krevetu i slamarici pokrivenoj plahtom leže: On, sav u bijelom, i ona - gitara. Gitara je gola, bez spavaćice i pidžame. On leži tri-četvrt potrbuške, desnu ruku savio je oko njena tanog struka. Sunce isjenarešetki, kreću se prema krevetu i pomalo, lagano uspužaju na njegova leđa, ruke, glavu i-gitaru. On se budi i ruke mu miluju dugačku kosu - njegove gitare. Ležećki, s lijevom rukom podvijenom pod obraz, dugo je gleda i igra ljubavnu igru njegovih ruku i njenih bedara i duga joj vrata

i bujnih grudi. Digne glavu, okrene se prema vratima od željeznih rešetaka, diže se prilazi k vratima na kojima već čeka bolničar s dvije šalice crne kave. Bolničar mu pruža kavu kroz rešetke vratiju. On se vraća krevetu, jednu šalicu kave stavlja na noćni ormarić za nju, stavlja unutra kocku šećera i miješa.....

Zatim, stojeći kraj kreveta polagano ispija drugu šalicu kave. Ispije do polovice, stavlja šalicu na noćni ormarić i sjeda na krevet. Nj ežno budi draganu. Miluje je po kosi, dugom, dugom, vratu, silazi niže - tad odjeknu nježan ton. Ona se probudila. On se nasmije uzima njenu šolju kave, pridiže gitaru, prinosi joj kavu ustima. On mlaz curi niz vrat. On se zaljubljeno smiješi.

II. sekvenca:

On korača duboko u hodnik. U hodniku samo luđak i zagrljena gitara. Dolaze do odvojka hodnika udesno i nestaju.

Nalaze se pred dvojim vratima: lijevo

GENTLEMEN, a desno - LADIES. On slavedobitno zastane; pogleda je ponosan i korača dva koraka naprijed /za to vrijeme gitara stoji/ on otvara lijevom rukom vrata, a desnom pokazuje: "Ovdje, molim lijepo izvolite!" uz smiješak i lagani poklon. Ona ulazi, a on pažljivo zatvara vrata, da isam uđena druga /gentlemen/

Za nekoliko trenutaka izlazi prilazi prvim vratima /ladies/ prisluškuje, a onda zakuca. Lagano otvara vrata, okreće se tako da dolazi na desnu stranu, uzima gitaru pod ruku i ponosan i svijestan svoje važnosti odlazi.....

III. sekvenca:

On sjedi na podu svoje ćelije, poluispruženih nogu, leđima naslonjen na zid. Nasuprot njega krevet i sunčana mrlja na zidu. Iznad sunčane mrlje /sjene rešetaka/ crna ~~xrija~~ raspuklina zida što se kao sablja zabada u tijelo s sunčanog četverokuta.....

Na koljenima mu je gitara, položena na leđa. On čupka žicu po žicu, zatim prebire po njima, praveći pritom naročito elegantne pokrete ruku.../pritom se čuje jedna divna Paganinijeva kompozicija za gitaru/. Tema se ponavlja tri puta. Iza svake ubacuje se kratki kadar snimljene sjene rešetaka u koju sve dublje ulazi crna raspuklina na zidu. Kod sviranja treće teme, pukne žica i odmah slijedi veoma kratki kadar sunčane mrlje rasječene crnom raspuklinom zida. ... Ongleda zaplašeno i nervozno na gitaru što mu nekako neprirodno leži na koljenima, s jednom puknutom žicom.

Najednom po njegovoj ćeliji počnu skakutati i trčati sjene ljudi. Neki bolničar protrči hodnikom /velikim dugim koracima; visok je gotovo do stropa/.

On prilazi vratima i gleda u hodnik po kome jure izbezumljene prilike luđaka. S lijeve strane dolazi odsjaj vatre a i dim se vuče po hodniku. Njegovo lice utisnuto između rešetaka izgleda zamišljeno i kao odsutno duhom, kao da ga uopće nije briga što se to događa na hodniku.

Gitara s jednom puknutom žicom leži zaboravljena na podu ćelije.

Okreće se u svoju ćeliju kad spazi gitaru. Gleda nju, pa strku na hodniku, pa opet nju. Dohvaća kaput s čavla na zidu umotava u nj gitaru. Tijelo gitare umotane u kaput skriva mu lice, /polovicu lica/. Drugo oko izbezumljeno gleda u kameru. Ubaciti cvikl /kratki kadar/ + plamen već dosiže do vratiju njegove ćelije. On užasnut kriči. Gura kaput i gitaru kroz rešetke, /cvikl: natpis "žene i djeca imaju prednost"/, derese, viče, zove, maše, isteže glavu, vrat, diže se na prste, preklinje... /Luđaci trče sve brže i luđe. Sudaraju se mlataraju rukama. Jedan kadar snimiti dva puta na isti negati v: noge luđaka što jure amo tamo./gangom 48/.

On maše rukama. Širi ruke. Zaklinje "Spasite je!"...

Dok bolničar otključava vrata, jedan od luđaka u trku udari u njegova ruku, gitara padne, a pobješnjeli luđaci je pogaze. /Njegovo tijelo visi na otključanim vratima koja se polagano otvaraju u hodnik. Tijelo puzi niz rešetke i pada tako da rukama gotovo dodiruje mrtvu gitaru./

IV. sekvenca:

Dolje duboko iz vratiju sive zgrade izlazi povorka luđaka s lijesom. Lijes je prekriven crnom tkaninom na kojoj je narisana/ ala Picasso/ kubistička gitara. /Povorku možda prati tužno cilikanje zvonca/ Lijes nose četiri luđaka odjevena u bijele pidžame s crnim cilindrima na glavama; za njima ožalošćeni "On" u bijeloj pidžami i dugačkim crnim ženskim velom i šeširom /korota/. Sa svake ga strane pridržava jedan luđak s bijelom kapom uruci.

Povorka lagano korača u zimsko jutro bez snijega. Oko male rake postrojava se muzika. Grobari spuštaju lijes. On ne obraća pažnju na lijes, već na muzikante. Oni se pripremaju da počnu svirati. On ih gleda ispitivački i napregnuto. Najednom se oni zamagljuju, a iskrsavaju pajaci obučeni u harlekinske kostime. Uz čudne jednoobrazne pokrete/ oponašajući mehaničke lutke/ sviraju u kreščendu do naj snažnijeg fortissima/ naravno, to snimiti bez zvuka. Utisak crescenda postići promjenom planova, komponiranjem duhačkih instrumenata, u kadru, te promjenom dužine i ritma kadrova/.

A onda: vrlo krupni plan njegove glave, koja se najprije slabo smiješi, a onda mu se lice nadme od grohota smijeha. /trajanje kadra tri do četiri ~~xixixixix~~ sekunde. - zatamnjena. /

V. sekvenca:

Rukama je naslonjen, oduprt o zid. Gleda željezne rešetke vratiju, dugo ih gleda, a zatim polaganim teškim koracima prilazi rešetkama, dodiruje ih i pokušava na njima svirati. /nema zvuka!/.

Napokon shvaća situaciju i stoji pred vratima opuštenih ruku i glave. Onda se okreće, ide prema kameri, a u kadru se rasplinjuju njegove oči pune strašne odluke. Ubaciti cvikl: kuka u zidu. /Možda ću taj cvikl izostaviti/.

Nekoliko sekundi kamera lovi sjenu njegovih nogu što hodaju amo-tamo po ćeliji. /u to hodanje ubaciti cvikl sunčane sjene - detalj - rasporene crnom raspuklinom zida/ /trajanje tog cvikla je oko ~~IXX~~ pola sekunde/.

Nastavlja se hodanje sjene, a onda kamera snima samo prazni pod. A onda jedna se stolica prevrne, uleće u kadar i gotovo ispada iz kadra./u lijevom donjem uglu./

Kroz kadar se, naprijed - natrag *
pronjiše jedan par nogu u cipelama i bijeloj pidžami - zatamnjenje.....

- KRAJ -

Scenario završen u Zagrebu,
dne: 16. IX. 1959.

VLADIMIR JAKOLIĆ